

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **T. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2025, č. j. 30 A 11/2025-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud opětovně zabýval sekundárním pohybem osob v případě žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace].

[2] Žalobkyně v důsledku invaze ruských vojsk na Ukrajinu uprchla do Francie, kde také získala dočasnou ochranu. Po uplynutí platnosti oprávnění k pobytu dne 19. 12. 2024 požádala dne 14. 2. 2025 o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice, kam se již dříve přestěhovala za nejbližší rodinou. Tuto žádost žalovaný považoval za nepřijatelnou, jelikož žalobkyně již dříve získala dočasnou ochranu v jiném členském státě. Krajský soud, v návaznosti na ustálenou judikaturu kasačního soudu, shledal postup

žalovaného nezákonným a přikázal mu obnovit stav před tím, než vrátil žádost jako nepřijatelnou (body 64 až 68 napadeného rozsudku).

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Navzdory existující judikatuře kasačního soudu má za to, že z unijního práva nelze dovodit možnost sekundárního pohybu osob s dočasnou ochranou, a to ani z čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Možnost přestěhovat se mezi členskými státy je omezena pouze na občany členských států. Dále poukázal na důsledky plynoucí z (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, a také na to, že prováděcí rozhodnutí Rady nemůže měnit obsah směrnice 2001/55/ES.

[4] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

[6] Kasační soud se obdobnými případy již opakovaně zabýval. Dospěl přitom k tomu, že z unijního práva plyne právo na sekundární pohyb osob s dočasnou ochranou. Jejich žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany tak nemohou být nepřijatelné (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 - 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70; či nověji ze dne 29. 8. 2025, č. j. 3 Azs 285/2024 - 47, bod 23). Na tomto závěru pak nic nezměnilo ani přijetí (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, jelikož to nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany a o obratu nesvědčí ani znění preambule (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 - 28, body 11 až 15). Konečně důvodná není ani námitka, že „přestěhování se“ v rámci EU nepatří mezi standardní práva přiznaná příslušníkům ze třetích zemí, neboť toto právo náleží pouze občanům EU. Přirozeně platí, že osoby s dočasnou ochranou nelze srovnávat s občany EU, jimž podle čl. 20 Smlouvy o fungování EU náleží řada specifických práv, včetně svobody pohybu a pobytu. Ani to však nijak nevylučuje dosavadní výklad prováděcích rozhodnutí Rady ze strany kasačního soudu a závěry o tzv. sekundárním pohybu držitelů dočasné ochrany.

[7] Výše uvedené závěry – přijímané napříč Nejvyšším správním soudem – jsou pro žalovaného obecně závazné a jejich nerespektování vede ke svévolnému postupu stěžovatele v rozporu se základními principy veřejné správy a právního státu (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j. 1 Azs 111/2025 - 34, body 12 až 21). Nepromítnutí této judikatury do správní praxe je systémovým nedostatkem na straně stěžovatele (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 - 28, body 16 a 17).

pokračování

[8] Krajský soud rozhodl zcela v souladu s uvedeným právním názorem kasačního soudu (bod 64 napadeného rozsudku). Totožné námitky stěžovatele jako v projednávané věci, směřující proti současné rozhodovací praxi správních soudů, posoudil již dříve Nejvyšší správní soud jako nedůvodné (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 126/2025 - 28, body 8 až 15). Nyní neshledal důvod se od těchto dřívějších závěrů odchýlit, pročez na ně pouze odkazuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Kasační soud uzavírá, že stěžovatel nezákonně nepřijal žádost žalobkyně o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Závěry krajského soudu v napadeném rozsudku zcela odpovídají obsáhlé a jednotné judikatuře Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.).

[10] Žalobkyně sice měla ve věci plný úspěch, pročez má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, nicméně žádné nevynaložila. Kasační soud ji proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu